

Thư Đức Giám Quản – Tháng 10 Năm 2016

Đức Giám quản nhắn nhủ: “Đây là lúc chúng ta phải không ngừng lan tỏa ra để phục vụ nhiều người hơn, kể cả những người không có kinh nghiệm về đời sống Kitô hữu, hoặc không có niềm tin, hoặc đã quên thực hành niềm tin của mình.”

10-10-2016

Các con yêu dấu, xin Chúa Giêsu thương gìn giữ các con!

Ngày mai, ngày 2 tháng 10, cùng với Hội Thánh và trong Hội Thánh, chúng ta cử hành lễ Các Thiên Thần Bản Mệnh. Đây là một ngày lễ trọng trong Opus Dei, vì vào ngày này năm 1928, Thiên Chúa Ba Ngôi đã gieo vào tâm hồn Cha Thánh, Đấng Sáng lập của chúng ta, một hạt giống được tiền định sẽ đơm hoa kết trái trong hàng ngàn, hàng ngàn con người thuộc mọi ngôn ngữ và quốc gia. Thánh Josemaría thường bảo rằng tiếng chuông nhà thờ Nữ Vương Các Thiên Thần luôn vang lên trong lòng Ngài, nhắc nhở Ngài – cho đến tận khi Ngài về Thiên Đàng – về bốn phận thường trực là thực hiện Opus Dei với hai cột mốc quan trọng là năm 1928 và năm 1930. Cha cầu xin Chúa cho mỗi người chúng ta cũng có ý thức trách nhiệm để hành xử cách sâu sắc vì mỗi người chúng ta đều có bốn phận *tiếp nối* công trình đó.

Một lần nữa, dù ngôn hạt cải nhỏ bé được ươm nghiệm. Chúng ta phải

hết lòng cảm tạ Thiên Chúa. Kể từ ngày ấy, bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Thiên Chúa đã củng cố chúng ta trong đức tin và cho chúng ta nhận ra điều đó và còn nhiều hơn thế nữa. Nhìn ngắm thực tế tuyệt vời đó trên khắp thế giới – một thực tế giống như một đạo quân trong cuộc chiến đấu vì bình an, vì điều tốt lành, vì niềm vui, và vì vinh quang Thiên Chúa – nhìn ngắm các công việc thiêng liêng mà biết bao người nam và nữ, những người giáo dân và linh mục, đã làm trong những cảnh huống khác nhau, trong một sự lan tỏa ngoạn mục vốn gặp không ít khó khăn vì chúng ta luôn phải bắt đầu; chiêm ngắm thực tế ấy, chúng ta hãy cung kính cúi đầu, hướng về Thiên Chúa và cảm tạ Ngài. Chúng ta cũng phải hướng lên Mẹ chúng ta trên Thiên Quốc, Đấng ngay từ đầu đã luôn hiện diện trong lịch sử của Opus Dei.[1]

Những suy tư trên của Thánh Josemaría vẫn đánh động tâm hồn cha. Cha nhớ như thể mới ngày hôm qua, cách thức Cha Thánh thốt lên những lời cầu nguyện đầy thân thương ấy trước Chúa Giêsu Kitô hiện diện nơi bí tích Thánh Thể, trong nhà nguyện cung hiến cho Lễ Hiện Xuống tại trụ sở chính của Giáo Đoàn. Giờ đây, chúng ta cũng có thể sử dụng những lời cầu nguyện ấy, vào lúc chúng ta bắt đầu một năm mới nữa của Opus Dei; và chúng ta lại được tràn đầy hy vọng, vì Chúa chúng ta, Đấng đã làm cho Opus Dei phát triển, vẫn tiếp tục giữ gìn để Giáo Đoàn hoạt động và đơm hoa kết trái cùng với năm tháng, qua lời đáp trả của các con và của cha.

Như Thánh Josemaría vào dịp kỷ niệm năm 1962, hôm nay đây, chúng ta cũng kinh ngạc khi nhìn thấy những việc đã được thực hiện trong Opus Dei, vốn là một *phần nhỏ bé* của Hội Thánh. Chính Thiên Chúa đã cho

lớn lên, đã cho dụ ngôn hạt cải một lần nữa được ứng nghiệm trong cuộc sống, như đã xảy ra khá thường xuyên trong lịch sử Hội Thánh: *nó là loại nhỏ nhất trong tất cả các hạt giống, nhưng khi lớn lên, thì lại là thứ lớn nhất; nó trở thành cây, đến nỗi chim trời tới làm tổ trên cành được.*
[2]

Như vào năm 1928, bây giờ và luôn mãi, chúng ta thấy rõ ràng sự không cân xứng giữa các phương thế và những hoa trái mà Thiên Chúa đã cho triển nở từ những phương thế đó. Quyền năng của Thiên Chúa không hề giảm đi, nhưng Ngài mong đợi từ mỗi người chúng ta, và từ những người đang trú ngụ dưới bóng mát của cái cây xanh lá tốt tươi ấy, một sự đáp trả quảng đại: điều vĩ đại nhất, với sự trợ giúp của Chúa, là chúng ta dám cho đi.

Những lời ngợi khen và tạ ơn Thiên Chúa trào dâng trong tâm hồn chúng

ta. Xin cảm tạ Ngài, lạy Chúa! Vì chúng tôi là hương thơm của Đức Kitô dâng kính Thiên Chúa, tỏa ra giữa những người được cứu độ cũng như những kẻ bị hư mất. (2 Cr 2,15) trên khắp thế gian này. Cảm tạ Chúa vì hàng ngàn linh hồn những người làm sáng danh Chúa khắp mặt đất này. Vì tất cả đều là của Chúa.[3]

Chúng ta hết lòng cảm tạ Chúa, vì mặc dù trong muôn vàn khó khăn thử thách Ngài không hề bỏ rơi chúng ta. Ngài luôn ở với chúng ta! Vì thế khi khó khăn nảy sinh, ***chúng ta phải mỉm cười giữa cảnh gian nan, và thưa với Chúa: Gratias Tibi, Deus, Gratias Tibi! Cảm tạ Chúa, ôi Thiên Chúa, cảm tạ Ngài!*** [4] Một ngày nọ, từ sâu thẳm trong tâm hồn, Thánh Josemaría đã nghe những lời *Si Deus Nobiscum, quis contra nos?* [5] Nếu Chúa ở với chúng ta, ai còn dám chống lại chúng ta? Nếu Chúa ở với chúng ta, cho dù môi

trường bị tục hóa và thậm chí thù địch, cho dù thiếu thốn tiền bạc hay sức khỏe, cho dù tình hình việc làm bấp bênh ở một số nơi, cho dù những rắc rối trong gia đình, hoặc những khó khăn từ bên ngoài – tất cả chẳng là gì! – không gì có thể làm hại chúng ta.

Thời đại chúng ta đang sống không tệ hơn những thời đại trước đây. Thánh Augustinô chỉ rõ điều này: “Sao bạn lại nghĩ rằng thời đại quá khứ thì tốt hơn thời hiện tại của bạn? Từ lúc khởi đầu thời ông Adam cho đến thời của con cháu ông ngày nay, con người vẫn phải lao động đổ mồ hôi, nằm gai, nếm mật.” [6]

Ngày 2 tháng 10 là một ngày rất tốt để mỗi cá nhân chúng ta nhìn lại xem chúng ta có đang là những khí cụ Thiên Chúa muốn hay không. Chúng ta hãy hòa tâm hồn mình vào lời cầu nguyện cá nhân của Thánh Josemaría trong ngày ấy: **Khi con**

thức dậy sáng nay, con nhận ra Chúa đang mong con thốt lên vài lời, nhưng con cảm thấy hổ thẹn và bối rối. Rồi hướng về Chúa trong trái tim con, con nhận ra còn quá nhiều thứ phải làm, và nghĩ về Chúa, con nhận ra rằng con đã không hiến dâng mọi thứ con đáng phải làm cho Công Trình Của Chúa. Chính Chúa đã làm, vâng, chính Ngài đã hành động. [7]

Dù chúng ta rất thiện chí, và hãy cảm ơn Chúa vì điều đó, chúng ta vẫn phải cầu xin ơn tha thứ cho những lần chúng ta đã không đáp lại lời mời gọi của Chúa; nói cách khác, sự thiếu quảng đại và các sai lầm của chúng ta đôi khi có thể gây hại cho những người xung quanh. Hãy làm điều này với lòng thống hối hân hoan, và đừng đánh mất sự bình an trong tâm hồn. Bởi vì ***tựa như con người chúng ta viết bằng bút, Thiên Chúa có thể viết bằng một cái chân bàn, vì thế ta có thể nhận ra rằng chính Chúa***

đã viết. Đó là điều quá khó tin; và là điều quá tuyệt vời.[8]

Đức Thánh Cha khẳng định rằng tất cả các Kitô hữu cần phải tỏa sáng dưới ánh sáng của đức tin với những tình huống và những con người chúng ta gặp gỡ trên đường đời. Chúng ta phải cảm thấy được mời gọi, trong năm mới này của Opus Dei, để **rao giảng Tin Mừng cho mọi người: đến mọi nơi, trong mọi cơ hội, không do dự, bởi vì niềm vui của Tin Mừng dành cho tất cả mọi người: không ai bị loại trừ.** [9] Điều này vang vọng những lời của Đức Kitô, đã bùng cháy trong tâm hồn Cha Thánh từ lúc Ngài cảm nhận những dấu hiệu đầu tiên của tiếng Chúa gọi, khoảng mười hay mười hai năm trước năm 1928. ***Ignem veni mittere in Terram, et quid volo nisi ut accendatur! (Lc 12,49);*** ***Thầy đã đến ném lửa vào mặt đất, và Thầy những ước mong phải chi lửa ấy đã bùng lên!*** Và câu trả lời: ***Ecce***

ego quia vocasti me! *Dạ, con đây, thầy gọi con! (1 Sm 3,8). Tất cả chúng ta hãy thưa lời ấy với Thiên Chúa một lần nữa, ngày bây giờ!*
[10]

Ngày 2 tháng 10 là một tiếng gọi vang lên cho mỗi người chúng ta, thôi thúc chúng ta về sứ mệnh mà Thiên Chúa đã ủy thác cho chúng ta: Chúng ta ở giữa thế gian để thực thi Công Việc Của Chúa như một phần của sứ mạng của Hội Thánh. Chính vì thế, ngay tại nơi chúng ta đang sinh sống, chúng ta biết rằng chúng ta đang ở tuyến đầu của công cuộc phúc âm hóa.

Đây là lúc chúng ta phải không ngừng *lan tỏa ra* để phục vụ nhiều người hơn, kể cả những người không có kinh nghiệm về đời sống Kitô hữu, hoặc không có niềm tin, hoặc đã quên thực hành niềm tin của mình. Họ đang chờ đợi chúng ta, hy vọng rằng chúng ta sẽ truyền đến cho họ

niềm vui vì đã tìm thấy Chúa Giêsu Kitô.

Chúng ta hãy nuôi dưỡng một nhận thức thực sự và sâu sắc của những người loan báo niềm vui Tin Mừng cho những người sống quanh ta vào mọi lúc; phụ nữ và nam giới đều có thể kết bạn với tất cả mọi người; trở nên hữu ích, sẵn sàng, tử tế và quảng đại, đừng giới hạn mình trong vài hoạt động tông đồ nhất định, nhưng cố gắng hành động như các tông đồ trong mọi thời điểm và hoàn cảnh. Và như thế, các con thân mến, có rất nhiều cách thể hiện cụ thể: nghiêm túc áp dụng những thực hành cụ thể để thánh hóa công việc (sống đức công bằng, bác ái, khiêm tốn, quan tâm đến người khác, tiếp cận một cách tích cực, v.v.); trở thành những người đoàn kết và làm việc cùng những người khác, chúng ta có thể tìm thấy những đóng góp tích cực mà mỗi cá nhân có thể làm cho xã hội.

Chúng ta có thể giữ ý thức về sứ mạng này cách sống động nếu chúng ta biết phát huy lòng đạo đức sâu sắc và đặt hành động của chúng ta trên các phương thế siêu nhiên, trên việc chiêm ngắm Đức Kitô. Việc rao truyền sứ điệp Tin Mừng làm con người trở nên người hơn, và là câu trả lời cho khát vọng hạnh phúc của mọi người, cả người Kitô hữu lẫn không Kitô hữu. Đôi khi thật thích hợp để chỉ ra cho con người, cách trù mẫn, một vài khía cạnh của các hành vi bên ngoài mà họ có thể cải thiện: đó chính là sự sửa dạy trong tình huynh đệ mà Chúa Giêsu Kitô đã nhắc đến trong Tin Mừng! Cha đã nói rất dài về điều này trong một lá thư cha viết cho các con vào đầu Năm Thánh, vì vậy cha sẽ không lặp lại ở đây. Cha chỉ muốn nói rằng, theo quy tắc ứng xử tuyệt vời của Cha Sáng lập, chúng ta phải thực thi việc bác ái này cách cẩn trọng, bình tĩnh và khiêm nhường, với ý thức rằng tất cả

chúng ta đều cần sự giúp đỡ đầy tính nhân loại và siêu nhiên ấy.

Cha sẽ kết thúc lá thư này bằng lời kêu gọi, như thường lệ, cầu nguyện cho Đức Thánh Cha; cụ thể, cho chuyến tông du hiện nay của Ngài đến Georgia và Azerbaijan, và cho chuyến đi tới Thụy Điển vào cuối tháng này. Cả hai chuyến tông du là một phần của các hoạt động đại kết của Đức Thánh Cha, tiếp bước các vị tiền nhiệm của Ngài.

Hợp với các ý nguyện của cha, chúng ta hãy cùng cầu nguyện cho 31 thành viên của Giáo Đoàn mà cha sẽ truyền chức phó tế vào ngày 29 tháng 10 tới, và cho tất cả các thừa tác viên có chức thánh của Hội Thánh.

Trong sự thanh thản cùng với nỗi buồn sâu sắc, cha mời gọi các con nhớ đến những người con gái của cha đã qua đời trong tai nạn giao thông tại Mexico. Nỗi buồn của chúng ta còn đó, vì chúng ta là một

gia đình hiệp nhất; nhưng sự thanh
thản của chúng ta cũng đến từ những
lời cầu nguyện đồng thanh vang lên
từ khắp mọi nơi trên thế giới. Chúng
ta hãy cầu xin Chúa ban cho các chị
em ấy phần thưởng lớn lao trên
Thiên Đàng, theo lòng Thương Xót
của Chúa.

Cha chúc lành cho tất cả các con.

Cha của các con,

X Javier

Rôma, ngày 01 tháng 10 năm 2016

.....

Ghi chú:

[1] Thánh Josemaría, Suy niệm,
2/10/1962 (AGP, biblioteca, P09, tr.
57).

[2] Mt 13,32.

[3] Thánh Josemaría, Suy niệm, 2/10/1962 (AGP, biblioteca, P09, tr. 59).

[4] *Tài liệu đã dẫn*, tr. 57.

[5] Xem *Rm* 8,31.

[6] Thánh Augustine, Bài giảng Caillau-Saint Yves 2, 92 (PLS 2, 441-442, cit. in *Liturgia horarum*, bài đọc hai thứ tư tuần 20 mùa Thường niên).

[7] Thánh Josemaría, Suy niệm, 2/10/1962 (AGP, biblioteca, P09, tr 60).

[8] *Tài liệu đã dẫn*, tr. 59.

[9] Đức Thánh Cha Phanxicô, Tông huấn *Evangelii Gaudium*, 24/11/2013, số 23.

[10] Thánh Josemaría, Suy niệm, 2/10/1962 (AGP, biblioteca, P09, tr. 62).

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/vi-vn/article/thu-duc-
giam-quan-thang-10-nam-2016/](https://dev.opusdei.org/vi-vn/article/thu-duc-giam-quan-thang-10-nam-2016/)
(05-08-2025)